

Indenrigsministeren: Den ærede Rigsdagsmand her ligeoverfor (S. Andersen) undrede sig over, at jeg ikke havde svaret ham paa det Spørgsmaal, han fremsatte, men jeg troer, han fremsatte det i en saa stor Almindelighed, at jeg vanskeligt kunde gaae ind paa at besvare det. Han spurgte mig, om jeg kunde gaae ind paa Forslaget med de af den 1ste Landssthingsmand for 1ste Kreds (Madvig) antydede Forandringer i Lovforslaget foruden endnu et Par Ændringer, om hvilke han udtalte sig ganske kortelig. Jeg troer, det er umuligt for en Minister at svare bestemt paa saadanne Spørgsmaal. — Da jeg har Ordet og

Formanden: Jeg turde maaffee bede den ærede Minister om at indskrænke sig til dette ene Punkt. Ændringsforslaget er jo nemlig taget tilbage, og der foreligger saaledes i Diebliffet ikke noget Forslag til Forhandling, men da Ordet allerede tidligere var begjært af den ærede Minister, har jeg ikke troet at burde nægte ham det til Besvarelse af det fremsatte Spørgsmaal.

Efterat saaledes det Ændringsforslag, der principalt var stillet af Udvalgets Fleertal, er taget tilbage, gaar vi til de Ændringsforslag, der ere stillede af Udvalgets Mindretal og subsidiairt tiltraadte af Udvalgets Fleertal, og som altsaa nu er hele Udvalgets Forslag.

Jeg sætter samtlige disse Ændringsforslag tilligemed Lovforslagets Paragrapher under Forhandling og skal give Ordet til den ærede Ordfører.

Ordføreren (Krieger): Jeg havde troet, at i Betænkningen vare de væsentligste Momenter fremkomne, som foreløbigen kunde forlanges. Jeg troede derfor, at jeg ikke ved Begyndelsen af Forhandlingen over disse Forslag havde behøvet at tage Ordet; men Forhandlingen er paa en anden Maade bleven anticiperet af min ærede Collega, den 1ste Landssthingsmand for 1ste Kreds (Madvig). Ligeoverfor de Bemærkninger, han under Drøftelsen af det nu tilbagetagne Forslag har gjort gjældende, anseer jeg det for min Pligt allerede idag at udtale mig noget nærmere om

nogle af de Spørgsmaal, her foreligge. Det forekommer mig, at man efter de Dplysninger, som her ere fremkomne om Brugen og Benyttelsen af Forordningen af 1792, uden overhovedet at fordybe sig i Grunden til, at den Slags Brugsform ikke tidligere har været brugt, naturligt er opfordret til gennem Lovgivningen nærmere at ordne dette Forhold, som hidtil kun har været Gjenstand for meget korte Bestemmelser. Lovforslaget har gjort det i forskjellige Retninger, og Udvalget har været enigt om at tilføie nogle Forslag med Hensyn til den ene Side af denne Sag. Som bekjendt hjemler Forordningen af 1792 en Ret til at bortforpagte Bøndergaard, som ellers skulde have været bortfæstede, paa 2 eller flere Personers Levetid. Det er i Regjeringsudkastet foreslaaet aldeles at afflasse denne Brugsform, og det maa vistnok erkjendes at være aldeles i sin Orden. Jeg vil see bort fra den Fortolkning, som jeg tilstaaer aldrig var falden mig ind, men som jeg af den høitærede Indenrigsministers Udtalelser har hørt, at man har opstillet — dog vel kun i Theorien —, at man kunde f. Ex. bortforpagte en Fæstegaard til Søs Nielsen paa de to 80-aarige Personers, Anders Nielsens og Peder Nielsens Levetid, saa at man altsaa derigjennem kunde komme til at bortforpagte for en overordentlig kort Tid. Jeg er overbevist om, at hvis et saadant Forsøg maatte blive gjort, vilde det blive tilbagevist af Domstolene, men uden Hensyn til saadanne urimelige Fortolkninger, eller til andre vistnok ganske utilbørlige Indskrænkninger, f. Ex. at den ene af Personerne, den længstlevende Enke, skulde miste Netten ved at indgaae nyt Ægteskab, maa det erkjendes, at, navnlig efter den Indskrænkning, Fæsteforholdene have faaet ved Loven af 19de Februar 1861, kan man ikke beholde Bortforpagtninger paa to eller flere Personers Levetid som Bederlag for Fæste; thi det vilde være det Samme som at sige: paa Fæsters og Fæsterentes Levetid, uden at nogen af de Forfattere, som ellers findes i Fæstelovgivningen, behøve at iagttages. Det er derfor vistnok almindelig erkjendt, at denne Deel af Lovforslaget er vel grundet og naturligt. Dernæst